

Sygn. akt VI Ka 386/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska
Sędziowie:	SO Irena Śmietana SO Piotr Żywicki (spr.)
Protokolant	stażysta Kinga Opalka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013r.,

sprawy T. C. (1)

oskarżonego z wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i obrońcy

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt II K 552/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje skazanego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 147, 60 zł brutto tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną skazanemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od kosztów sądowych w całości za postępowanie odwoławcze.

Sygn.akt VI Ka 386/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Elblągu w dniu 19 lipca 2013 roku wydał w sprawie o sygn. akt IIK 552/13 wyrok łączny w stosunku do T. C. (1), skazanego prawomocnymi wyrokami :

1. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 28 grudnia 2000 roku w sprawie sygn. akt IIK 145/00 za ciąg przestępstw z art.279 par.1 kk popełniony w okresie od 29 października 1999 do 9 listopada 1999 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278 par.1 kk popełniony w okresie od października 1999 do listopada 1999 na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art.278 par.1 kk popełniony 1 marca 2000 na karę 1 roku

pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5 tytułem próby; zarządzono wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 lutego 2001 roku w sprawie sygn. akt IIK 1300/99 za przestępstwo z art.279 par.1 kk popełnione 13 lipca 1999 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 3 lata tytułem próby; postanowieniem z dnia 29 lipca 2003 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 15 listopada 2001 roku w sprawie sygn. akt VIII K 550/00 za ciąg przestępstw z art. 279 par.1 kk i art. 13 par.1 kk w zw. z art.279 par.1 kk popełniony w okresie od 14 grudnia 1999 do 8 marca 2000 na karę 4 lat pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26 kwietnia 2002 roku w sprawie sygn. akt VIIIK 112/02 za przestępstwo z art. 279 par.1 kk popełnione 8 stycznia 2002 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 30 kwietnia 2002 roku w sprawie sygn. akt VIIIK 659/99 za przestępstwo z art.279par.1kk popełnione w okresie od 24 czerwca1999 do 30 lipca 1999 na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 279 par.1 kk popełniony w okresie od 28 czerwca 1999 do 7 sierpnia 1999 na karę 3 lat pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278 par.1 kk popełniony w okresie od 31 lipca do 7 sierpnia 1999 roku na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 13 września 2002 roku w sprawie sygn. akt IIK 295/02 za przestępstwo z art.279 par.1 kk popełnione w dnia 19 lipca 2001 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 279 par.1 kk popełniony w okresie od 3 października 2001 roku do 6 lutego 2002 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn art.279 par.1kk w zb. z art. 275 par.1kk w zb. z art. 278 par.5 kk w zw. z art. 11par.2 kk popełniony w dniu 18 stycznia 2002 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 25 listopada 2002 roku roku w sprawie sygn. akt IIK 462/02 za ciąg przestępstw z art. 13 par.1 kk w zw. z art. 279 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1 kk popełniony w okresie od 7 grudnia 2001 do 11 grudnia 2001 na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 3 września 2003 roku w sprawie sygn. akt IIK 443/03 za ciąg przestępstw z art. 279 par.1 kk w zb. z art. 275 par.1 kk popełniony w okresie od 3 września 2001 do 16 października 2001 na karę 2 lat pozbawienia wolności; przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 7 czerwca 2005 roku w sprawie sygn. akt IIK 204/05 w pkt I połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach SR w Elblągu (...) 145/00, IIK 1300/99, (...) 659/99,IIK 550/00 i wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, w pkt II połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach SR w Elblągu VIII K 112/02, II K 295/02, II K 443/03 i SR w Malborku II K 462/02 i wymierzono karę 4 lat pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 24 marca 2009 roku w sprawie sygn. akt **IIK 100/09** za ciąg przestępstw z art. 279 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1kk popełniony w okresie od 27/28 października 2008 do 8 grudnia 2008 na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 listopada 2009 roku w sprawie sygn. akt **IIK 134/09** za przestępstwo popełnione 13 października 2008 roku z art. 278 par.1 kk w zw. z art.64 par.1kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

11. Sądu Krajowego do Spraw Karnych w W. z dnia 16 grudnia 2010 roku w sprawie 121 Hv 159/10 na karę 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo częściowego popełnienia i częściowego usiłowania popełnienia zawodowej ciężkiej kradzieży z włamaniem z par.127, 128 pkt 2, 129 pkti 2,par.130 ust.2 i par.15 austriackiego kodeksu karnego oraz za przestępstwo bezprawnego posiadania broni palnej bez wymaganego zezwolenia z par. 50(1) pkt 1 austriackiej ustawy o broni i amunicji;

12. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 29 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt IIK 86/12 za czyn z art. 291 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1 kk popełniony 3 sierpnia 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 286 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1 kk popełniony w okresie od 20 lipca 2009 do 13 października 2009 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazanym wyrokiem łącznym Sąd Rejonowy w Elblągu orzekł następująco :

I. na podstawie art. 569 par.1 kpk, art. 85 kk w zw. z art. 86 par.1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawach **IIK 100/09** i **IIK 134/09** i wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okres tymczasowego aresztowania od 8 sierpnia 2008 do 24 marca 2009 roku;

III. orzekł, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach jednostkowych podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 17 par.1 pkt. 7kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie wyroków SR w Elblągu w sprawach VIII K 145/00, IIK 1300/09, (...) 550/00, (...) 112/02, (...) 659/99, IIK 295/02, IIK 443/03 i SR w Malborku IIK 462/02;

V. na podstawie art.572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie SR w Elblągu IIK 86/12 oraz w sprawie W 2576/08;

VI. na podstawie art. 572 kpk w zw. z art. 92 a kk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie wyroku Sądu Krajowego do Spraw Karnych w W. w sprawie 121 Hv 159/10;

VII. zasądził os (...) wynagrodzenie obrońcy z urzędu skazanego;

VIII. zwolnił skazanego od kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelacje od powyższego wyroku łącznego wywiedli skazany i jego obrońca.

Skazany zakwestionował umorzenie na mocy art. 572 kpk postępowania o wydanie wyroku łącznego w sprawie SR w Elblągu IIK 86/12, podnosząc, iż przestępstw przypisanych w/w wyrokiem jednostkowym, dopuścił się zanim zapadł wyrok jednostkowy SR w Elblągu w sprawie sygn. akt IIK 134/09, z którego skazanie zostało objęte karą łączną, zaś Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku łącznego zawarł sformułowanie, że skazanie ze sprawy IIK 86/12 nie może być uwzględnione przy kształtowaniu kary łącznej, bo przestępstwa z w/w sprawy popełnione zostały po dacie każdego z uprzednio wydanych wyroków jednostkowych. Skarżący zażądał także dogłębnego zbadania sprawy Sądu Krajowego do Spraw Karnych w W. 121 Hv 159/10, skoro SA w G. wydał postanowienie, że o warunkowe przedterminowe zwolnienie T. C. będzie mógł ubiegać się z innymi wyrokami wg austriackiego prawa karnego. Ponadto skazany domagał się obniżenia orzeczonej wobec niego kary do 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z uwagi na rażącą surowość wymierzonej przez Sąd orzekający.

Obrońca skazanego natomiast zaskarżając wyrok łączny co do kary, zarzucił rażącą surowość kary pozbawienia wolności, którą orzeczono w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności sprawy, a w szczególności bardzo silna więź czasowa pomiędzy popełnionymi przestępstwami oraz popełnienie przestępstw podobnych, uzasadniają zastosowanie zasady absorpcji. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności ze skazań jednostkowych w sprawach SR w Elblągu IIK 100/09 i IIK 134/09.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja skazanego i jego obrońcy jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo określił zakres przedmiotowy postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego T. C. (1). Obowiązkiem sądu, wynikającym zarówno z procesowej normy z art. 570 kpk, jak i normy materialno-prawnej z art. 85 kk jest bowiem przeprowadzenie postępowania w zakresie wszystkich prawomocnych skazań danej osoby, celem ustalenia, czy popełnione przez nią przestępstwa pozostają w zbiegu realnym i przez to kary za nie orzeczone podlegają łączeniu.

Nie ma podstaw do kwestionowania w sprawie niniejszej prawidłowości ustaleń co do kar podlegających łączeniu, jak i też co do umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego z uwzględnieniem przepisu art. 572 kpk i art. 17 par.1 pkt 7 kpk oraz art. 92a kk.

Odnosząc się do podniesionego przez skazanego zarzutu obrazy art. 572 kpk polegającego zdaniem tego skarżącego na nieuwzględnieniu przy kształtowaniu kary łącznej jednostkowego skazania ze sprawy SR w Elblągu IIK 86/12, stwierdzić należy, iż zarzut ów jest nietrafny.

Granice czasową zbiegu realnego przestępstw, za które wymierzana jest kara łączna, stanowi data wydania pierwszego (historycznie), chociażby nieprawomocnego wyroku. Jeżeli dane przestępstwo zostało popełnione przed tą datą, to nie może być uznane za popełnione w innym zbiegu realnym z przestępstwem popełnionym po dacie wydania tegoż wyroku, chociażby nawet taka konfiguracja byłaby dla skazanego korzystniejsza. (wyrok SN 14 lutego 2013, IIK 191/12, LEX nr 1292219, wyrok SA w Krakowie 19 grudnia 2012, II Aka 238/12, KZS 2013/2/48)

W sprawie niniejszej ową datą wydania pierwszego wyroku w rozumieniu art. 85 kk jest data wyroku w sprawie SR w Elblągu IIK 100/09 tj 24 marca 2009 roku. Wobec powyższego tylko przestępstwa objęte skazaniami jednostkowymi ze sprawy IIK 100/09 i IIK 134/09 tworzą tzw. zbieg realny będący szkieletem kary łącznej, skoro zostały popełnione przed 24 marca 2009 roku tj w okresie od 27/28 października 2008 do 8 grudnia 2008 oraz 13 października 2008; tak więc przestępstwa objęte skazaniem w sprawie IIK 86/12, popełnione po 24 marca 2009 roku, czyli 3 sierpnia 2009 roku i w okresie od 20 lipca 2009 do 13 października 2009 roku, nie mogą stanowić podstawy kształtowania kary łącznej w konfiguracji z przestępstwami, za które wymierzono kary w sprawach IIK 100/09 i IIK 134/09. Z kolei niedopuszczalne jest wybiórcze stosowanie art. 85 kk tylko w odniesieniu do skazań ze spraw IIK 134/09 i IIK 86/12, z pominięciem sprawy IIK 100/09.

Samo niefortunne użycie przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sformułowania, iż przestępstwa za które wymierzono karę w sprawie IIK 86/12, zostały popełnione po dacie każdego z uprzednio wydanych wyroków (obiektywnie przed datą wyroku w sprawie IIK 134/09), nie przesądza o wadliwości przyjętych przez Sąd I instancji podstaw orzeczonej kary łącznej, albowiem to głównie treść zaskarżonego orzeczenia jest przedmiotem kontroli instancyjnej, nie zaś fragment przytaczanego przez skarżącego uzasadnienia wyroku, które stanowi jedynie dokument sprawozdawczy. Sąd odwoławczy był zaś w stanie w oparciu o zebrany materiał dowodowy dokonać poprawności rozstrzygnięcia niezależnie od dostrzeżonego mankamentu w pisemnych motywach Sądu a quo.

Podobnie jako niesłuszny należało uznać podniesiony przez skazanego zarzut nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy przy konstruowaniu kary łącznej prawomocnego skazania T. C. wyrokiem Sądu Krajowego do Spraw Karnych w W. w sprawie 121 Hv 159/10. Sąd I instancji właściwie powołał treść art. 92a kk, z którego wprost wynika, że wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, której członkiem jest niewątpliwie Austria, a to właśnie na terytorium tegoż państwa wspomniane orzeczenie zapadło. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż przepis **art. 92a kk stanowi lex specialis w stosunku do art. 114a kk**, nakazującego pod pewnymi warunkami, uwzględnianie w postępowaniu karnym prawomocnych orzeczeń skazujących wydanych w innym państwie członkowskim UE.

Oba w/w przepisy dodane zostały do kodeksu karnego ustawą z dnia 20 stycznia 2011 roku (Dz. U. nr 48 poz.245) i weszły w życie dnia 8 maja 2011 roku. Powyższa nowelizacja stanowi wyraz implementacji decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 roku w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, której celem było nałożenie na państwa członkowskie UE

minimalnego obowiązku uwzględniania wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich. (KK Część ogólna Komentarz WKP 2012 pod red. J. Giezka)

Wyroki takie mają znaczenie dla stosowania instytucji prawa karnego jak i prawa karnego wykonawczego m. in. dla ustalania sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa w kontekście dyrektywy z art. 53 kk, powrotności do przestępstwa z art. 64 par.1 i 2 kk, przesłanek warunkowego umorzenia postępowania z art. 66 par.1 kk oraz przy określaniu odpowiedniego zakładu karnego (art. 67 par.2 kkw), odwołaniu odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 156 par.1 kkw), czy odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności (art. 160 par.1 i 2 kkw). (M. Kulik, Kodeks Karny Komentarz pod red. M. Mozgawy, LEX 2013)

Jednakowoż zgodnie z art. 3 ust.3 decyzji ramowej sposób uwzględnienia orzeczenia zagranicznego nie może powodować, uchylecia ani rewizji tego orzeczenia ze strony państwa prowadzącego postępowanie. Połączenie zaś kar orzeczonych różnymi wyrokami skazującymi stanowi zmianę w zakresie kary. Tym samym ewentualne objęcie kary orzeczonej w innym państwie członkowskim UE ewentualnym wyrokiem łącznym, prowadziłyby do naruszenia orzeczenia zagranicznego, co kłóciłoby się z treścią wspomnianego art. 3 ust. 3 decyzji ramowej. (KK Część ogólna Komentarz WKP 2012 pod red. J. Giezka) Wobec powyższego jednoznaczne brzmienie art. 92 a kk statuuje ów przepis jako wyjątek w stosunku do art. 114 a kk.

Konkludując, stwierdzić należy, iż niezależnie od rozstrzygnięć dotyczących skazanego, związanych z ewentualnym nabyciem przez niego uprawnień do skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia, art. 92a kk stoi na przeszkodzie obejmowaniu wyroku Sądu Krajowego do Spraw Karnych w W. w sprawie 121 Hv 159/10 wyrokiem łącznym.

Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej niewspółmierności kary eksponowanego w apelacjach skazanego i jego obrońcy, zarzut ten należało odnieść do tych granic kary łącznej, w ramach których Sąd a quo, orzekając karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, operował. Na gruncie art. 86 par.1 kk teoretyczne granice kary łącznej rozciągały się więc od najniższej(postulowanej przez skarżących) kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do najwyższej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zauważyć jednak należy, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 kk. (wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2000, WA 5/00, LEX nr 535097) Poza tym, zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść tylko wówczas gdy kara taka w społecznym odczuciu jest niesprawiedliwa i karę taką w potocznym znaczeniu tego słowa, należałoby traktować jako niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. (wyrok SA w Łodzi z dnia 12 lipca 2000, II AKa 116/00, PiP 2002/1/30)

Przypomnieć należy przy tym, że przy orzekaniu kary łącznej mogą być stosowane różne systemy tj. kumulacji, polegający na podsumowywaniu wymierzonych kar za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji, gdzie najsurowsza z wymierzonych kar jednostkowych staje się karą łączną, jak również system asperacji (pośredni), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu, lecz jest niższa niż suma kar jednostkowych. Jednocześnie stwierdzić trzeba, iż przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady absorpcji nie przedstawia się jako obowiązek Sądu orzekającego i nie stanowi też punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej. (wyrok SA w Gdańsku z dnia 19 maja 2010 roku, II Aka 119/10, POSAG 2010/3/165-174)

Sąd orzekający powinien każdorazowo rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy związek ten jest odległy oraz winien rozważyć okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. Zasadę absorpcji stosować należy zaś tylko wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bliski związek podmiotowy lub przedmiotowy, zaś przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania sprawcy

albo orzeczone kary częściowe są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, bądź istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące skazanego. (wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 roku, II AKA 321/96, PiP – wkł. 1997/7-8/19) Jednocześnie (co słusznie zauważył Sąd Rejonowy), iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż na zasadzie absorpcji, dla uniknięcia nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw.

W sprawie niniejszej rzeczywiście zachodzi istotna bliskość czasowa przestępstw pozostających w zbiegu realnym, tworzącym podstawę do orzeczenia kary łącznej. Otóż jednego z nich skazany dopuścił się w okresie od 27/28 października 2008 do 8 grudnia 2008, zaś drugiego 13 października 2008. Ponadto istnieje podobieństwo obu przestępstw, skoro godziły w to samo dobro prawnie chronione - mienie, jednakże wyczerpują one znamiona różnych występków tj. art. 279 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1 kk i art. 278 par.1 kk w zw. z art. 64 par.1 kk. Ponadto trudno uznać karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za jedno ze zbiegających się przestępstw za tak minimalną w stosunku do kary jednostkowej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za drugie ze zbiegających się przestępstw, że nie mogłaby ona rzutować w żadnym stopniu na karę łączną. Poza tym skazany dopuścił się jeszcze innych występków, za które orzeczono kary jednostkowe w 10 innych sprawach.

Jakkolwiek ustalając wymiar kary łącznej, należy zawsze brać pod uwagę zachowanie skazanego w zakładzie karnym, to jednak owo zachowanie nie może mieć nadmiernego znaczenia przeważającego nad słusnością kary, wynikającej ze stopnia zbiegających się przestępstw w kontekście ogólnej liczby popełnionych przez skazanego przestępstw, gdyż spełnia ono jedynie funkcję subsydiarną związaną z określeniem celowości kary łącznej. (wyrok SA w Krakowie z dnia 22 listopada 2006, II Aka 218/2006, KZS 2006/12/23)

W tym kontekście nawet pięciokrotne nagradzanie T. C. w ZK, jego krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, przy jednej karze dyscyplinarnej i deklaracji skazanego uczestnictwa w strukturach podkultury przestępczej, nie mogły być uznane za czynniki na tyle istotne, aby decydowały o zastosowaniu zasady absorpcji przy orzekaniu kary łącznej.

Wobec powyższego nie sposób uznać za zasadne żądań skarżących, którzy domagali się połączenia kar jednostkowych w sprawie niniejszej na zasadzie absorpcji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 par.1 kpk orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 626 par.1 kpk w zw. z art. 624 par.1 kpk w zw. z art. 634 kpk, mając na względzie sytuację majątkową skazanego oraz na mocy par. 14 ust. 5, par.19 pkt 1 i par.20 oraz par.2 ust. 3 rozp. MS z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).